

(המשך עמוד 29)

את דבריו ללא הפניות, אבל גם שהרד בר לא יחרוג מהזמן המוקצב לו. אפשר לשחק את המישחק עד הסוף ולמנות לכל ישיבה גם מוזיקה, שירושם את פרוטוקול הישיבה, את הנושאים שנדרו נו בה, ההצעות שהועלו וההסכמים שעל יליהם הוחלט.

הילדים יהיו גם הם, בתורם, יושבי ראש והיו אחרים להצלת השיחה ולכן מהגיל תהיה דמוקרטית. כך הם ילמדו מגיל צעיר לקחת אחריות, הם קידים ולנהל ישיבות. (כך אפשר להכיר שיר אותם מגיל צעיר להיות יו"ר הכנסת, תפקיד רב-כבודי).

הילדים מרגישים נהדר שמקשיבים להם, הילד יוכל להביע את דעתו ולומר מה מוצא חן בעיניו ומה לא, בלי שיכניסו אותו לעימות בנושא.

הישיבה הירבובת תלוי במידה רבה בצורת הדיבור. במקום להטיל אשמה על אחרים, להעביר עליהם ביקורת ולבוא אליהם בדרשות, מוטב שכל אחד ידבר על עצמו, על רגשותיו, מישאלותיו והרעיונות שהוא מוכן, או לא מוכן, לעשות.

במקום לומר: "נמאס לי שאתם לא רוצים את הכלים" מוטב לומר: "אני מוצאת את עצמי נורא כעושה כל יום כשאני נכנסת למיטבה אחרי-הצהריים והכיוור עדיין מלא כלים". אני מעריפה שלא לרוחץ את הכלים של ארוחת-הצהריים, מפני שכשאני חורט מהעבר דה אני ממש נופלת מעייפות." כך מציינה גא אמא את מצבה ואת עמדתה.

הצגה כזאת מאפשרת ליתר בני המישפחה להתחייס לבעייה מתוך רצון טוב להגיע לפיתרון. מה שאין כן כשהם מותקפים. מי שמתקף, עסוק תמיד בלהתגונן, ואף פעם לא בחיפוש פיתרון.

פסק

זמן במירוץ

שיחה היא מקום עריכת הס' כמים ולקביעת חוקים ונהגים. שם אפשר לברר קושי שקיים בבית, לרונן בבעייה ולהגיע להסכם ולהסדר בכבוד הדדי. הילדים יקבלו ויכבדו הסכם כזה, שהתקבל באופן דמוקרטי ובאווירה נעימה, הרבה יותר מאשר הוראה שהונחתה עלידי ההורים.

הכל מכל נל

מה עושים בילד שאינו או' כלל איך מזהים אבעבועות רות כיצד מצמצמים אכילת ממתקים אנל ילדים! איך מונ' עים תאוונת בבית, ומה עושים כשהן קורונ?

כל אלה, ועוד המון עצות, מידע, עובדות, סיפורים, ישי אודים ואינפורמציה רפואית וי אחרת, אפשר למצוא בספר 'הורים מאלף עד תו' - מדריך למשפחה על בריאות הילדים, ההפתחותם ואושרם."

את הספר כתבה הד"ר מני לומי ליץ, פסיכולוגית אמריקאית, הברה בוועדות ממל' כהיות העוסקות ברווחת הילד בארצות-הברית.

את הספר התאים למציאות הישראלית הפרופסור יעקב רות, תם, רומאילדים ולשונית, הספר, בעל שני הכרכים, כי תוב בצורה מפורטה ובחירה וב' אותיות גדולות, והוא נוח לק' ריאה.

הבעייה הגדולה שלו היא שאין בו אינדקס. אבל הנוש' אינם ערוכים למי סדר הא"ב - כך הוא נפתח באבעבועות-רוח ועוד נושאים אחרים; אני לה, אנוקסיקה נרווחה, בסיחות, בתי-חולים ועוד. גם התו' נושאים ערוכים בסדר אלפ-בתי.

הספר יצא בהוצאת זמורה ביתן, והוא יכול להיות מתנה יפה להורים טריים, וגם להורים מנוסים יותר, מכיוון שהוא מסתכל גם בבעיות של גיל-ההת-בגרות.

הם לא מתאבדים!

(המשך עמוד 15)

אולי אפשר לתת למתנדבים איזשהם סימלי-סטאטוס שיחזקו את מעמדם.

מה ההורים בבית צריכים לעשות בילד הפרטי שלהם?

ההורים בבית צריכים לשכנע את הילד שלהם שיש להם כלפיו הערכה, ושהם מקבלים אותו כמו שהוא. שבש' בילם הוא לא צריך לעשות שום דבר בולט, או להצטיין, או להצליח כדי להיות שווה. שהם פשוט שמחים בקיו' מו, וזוהי הכי חשוב להם, ולכן הם מבק' שים ממנו מאוד לשמור על עצמו.

כדאי בכלל שהורים ידברו על זה עם ילדיהם?

כן, הם נטח מרברים איתם בין כה וכה. אבל את הדברים האלה לא די לומר, צריך גם לשדר אותם באמצעות כל מה שמתרחש בחיי היום-יום. וברבים אחרים הם לא מעשיים. אי-אפשר ללי וות ילד לכל מקום.

למה? אפשר לקחת אותו אל בית-הספר וממנו, ולאסור עליו כל פעילות אחרת.

עדי מתי

אני רוצה להוסיף שאם כל מה שאי מרתי נשמע מאוד בוטה, זה מפני שהי סיפור הזה הוא מתריד. ואני לא חושבת שהוא מיקרי.

אבל את מדברת על שינוי מהותי שצריך להיעשות בחב' רה, ואת זה אי-אפשר לעשות מהיום למחר.

אבל אפשר להתחיל בקטנות.

את חושבת שיש בזה יצר-התאבדות?

לא.

זה דומה למי שאוהבים

הרבה ילדים, שהיו בתקופה מסוימת בחייהם מרכז השומת הלב במישפחה, שואכים להיות מרכז השומת הלב בכל קבוצה שבה הם נמצאים

לעשות תרגילים מסוכנים על גבי אוסנוע, או למי שרוצים לנסוע לג'ונגלים נידחים בדי רוב-אמריקה?

בריוק אותו הרבר, אבל זה לא יצרי התאבדות. זה חיפוש אחרי ריגוש, הס' תקרנות. זה רצון להרשים.

בסך-הכל מה שאת אומ' רת זה מאוד פסימי, כי את או' מרמ' שכל החברה, על הערכים חולים.

זה לא פסימי. אם יש למישהו תחר' שה תבותית, והוא עסוק בעשייה ורואה את הצרכים האמיתיים שלו ושל אחי רים, או הוא לא יעשה דברים כאלה. בסך-הכל אסור לשכוח שרוב הילדים לא עושים את זה.

אבל נראה כאילו התופעה מתמשכת.

כן, אבל אם מסתכלים כמותית, כסור פו של רבר אני מאמינה שזה בכל-זאת מעיטס מבוטל מבחינה מיספרית.

היו שאמרו שזה עושים את זה כדי להרשים את הבנות.

אני לא יודעת עד כמה זה מרשים את הבנות. אני חושבת שהבנים יותר עסוקים להרשים את הבנים, והבנות בלהרשים את הבנות.

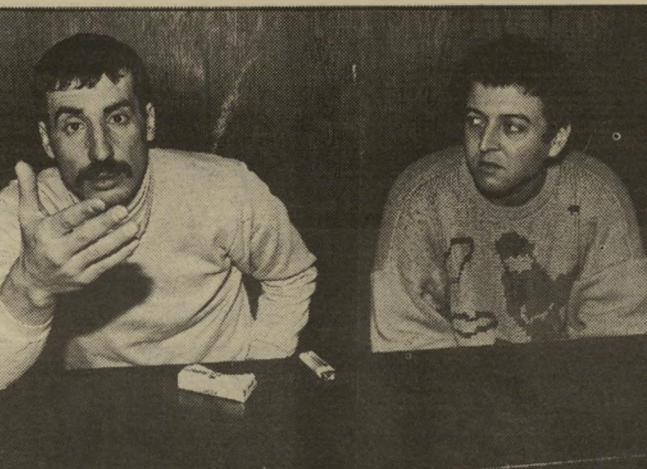
אבל בנות לא עושות מע' שים כאלה. מדוע?

בגלל הסטריאוטיפים הישן. זה אומר שבת יכולה להרשים בבגרים. לא זה בלבד שמותר לה, אלא שהיא צריכה להיות עדינה ופחדנית, ומתרשמת יו' דבר אחר לא השתנה בצפי' בשתי הת' תר ממרשימה במובנים האלה.

די צמח

היינו נשואי

ונה אומללה, מי יידע חייד? היה המשורר כותב בוורא, אילו היה שומע על נסיכות חייה ומותה של ציפורה (ציפי ינשוף) כהן, בת ה-27. תמונתה הראשונה של ציפי ינשוף, באלבום המיטרה, מגלה צעירה מפר' עים, הוסיף מישהו בכתב-יד: "נרקום."

נאשמים פאכרי האדר וגילאל דאפי לקנות טלוויזיה מהבעל של הוונה

9533/84 05717652 01381/79 כהן 163 62 3365/84 רמלה

הציון על גב תמונתה של ציפי באלבום המיטרה לחטוף, חפונ' בין עצה-התפונ.

חרה, שעגינה השחורות מביעות צער וכאב. בשנת 1984, כאשר היתה ציפי בת 23 בלבד, צולמה בראשונה לאל' בוסי-הפושעים של המיטרה. בתמונה נראית צעירה בעלת שיער שחור מב' ריק, שימלת-מיני וסנדל-יעקב גבוהים.

מוות לבן מעזה

תמונה שצולמה שלוש שנים מאוחר יותר, ב-1987, גם היא לאלבום המיטרה, נראית כבר ציפי שונה לחלוטין. עיניה כבר אינן מביעות אף פחד או צער, הן נראות ארישות וחסרות-הבעה. היא כבר לא טורחת להראות נאח, שערה היפה מרובל ועמנוס נטח, בגלל רשלנים, סנדליה חסרי-יעקב, והיא לובשת מיכנסים ארוכים. ציפי מתכסה בסוודר חסר צורה ונראית כאילו קר לה מאוד. רק דבר אחר לא השתנה בצפי' בשתי הת' קרומות שונים.

המיטרה חקרה בשני כיוונים - לקוחות של הוונה וסחרי-סמים ססיפ' קו לה את המוות הלבן. חברותיה הור' נות שנחקרו ידעו לספר כי שבועיים